

Книгата на Даниил — сто осемдесет и трета част

Вечната основа: Христос в пророческата история и във вярата на вярващия

Jeff Pippenger
2024-04-13

„Истината“, която Петър бе изповядал, е основата на вярата на вярващия. „Тя е онова, което Сам Христос е обявил за вечен живот.“ Тази „истина“ разкри две страни на Христос. Първата бе, че Христос е елемент от пророческата история. Ориентирите, които представят събитията на пророческата история, представят Христос. Неговата връзка със събитията определя свещения характер на пророческите ориентири и дава основание Сестра Уайт толкова често да казва, че трябва да пазим ориентирите, защото тези ориентири представят Исус Христос. Ориентирът, който представляваше темата за изпитанието във времето на Христос, беше Неговото кръщение и то се съгласуваше с други събития в свещените реформаторски линии, отличени чрез слизането на Божествен символ.

В реформаторската линия на Моисей Божествеността слезе и обитаваше в горящ храст — символ на съчетаването на Твореца с творението. В реформаторската линия при края на седемдесетте години Михаил слезе, за да укрепи Кир, така че да пристъпи напред с първия указ, и в същото време Даниил бе преобразен по образа на Христос. В реформаторската линия на Христос Светият Дух слезе във вид на гълъб, за да помага Божия Син — символа на Божествеността, съчетана с човечеството. В милеристката история ангелът, който слезе на 11 август 1840 г., беше „не по-малко личност от Исус Христос“, Който слезе с една малка книжка, която трябваше да бъде изядена, и Той беше тази малка книжка. Там Той показа, че съчетаването на Божествеността с човечеството се осъществява чрез ядене и пиене на плътта и кръвта на Хляба на Небето.

Свещената история е свещена, защото е възплътена чрез присъствието на Христос. Предсказанията на Божието Слово, които посочват бъдещи събития, са Исус Христос, защото Той е „Словото“. Когато тези предсказания се изпълняват в историята, събитията представляват изпълнението на Неговото слово, а Неговото Слово е Истина. Неговото Слово е това, което излага предсказанието, и Неговото Слово е това, което се изпълнява, когато събитието настъпи; така че и в началото, и в края е Исус Христос, защото Той е Алфата и Омегата. Следователно, когато Петър прогласи, че Исус е Христос и Синът на живия Бог, той посочваше ориентир, който беше Исус Христос, и ориентир, който достига своето свършено изпълнение в последните дни. 11 септември 2001 г. беше свършеното изпълнение на Христос.

Да се отхвърли пророческото изпълнение на 11 септември 2001 г. означава да се отхвърли Христос, Синът на живия Бог. Тази истина, изразена от Петър, беше „основата на вярата на

вярващия“, а на 11 септември 2001 г. Христос поведе Своя народ на последните дни обратно към Йеремиевите „стари пътеки“, които представляват „основите“ на движението на вестите на първия и третия ангел. Петър представляваше сто четиридесет и четирите хиляди, които са запечатани през периода, когато четирите ангела възпират четирите ветрове. Времето на запечатването е определен пророчески период, започващ на 11 септември 2001 г. и завършващ с предстоящия неделен закон. Исус винаги онагледява края на нещо с началото на нещо.

В началото на времето на запечатването ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе, както и Светият Дух при кръщението; и този ангел беше „не по-малко Личност от Исус Христос“, защото ангелът, който слезе, за да освети земята със Своята слава в милеритската история, беше „не по-малко Личност от Исус Христос“. При скоро идващия неделен закон „не по-малко Личност от Исус Христос“ отново слиза и представя втората от двете вести на Откровение осемнадесета глава, когато призовава другото Си стадо да излезе от Вавилон. В средата на периода на времето на запечатването един ангел слезе, както вторият ангел слезе на 19 април 1844 г., при първото разочарование на милеритското движение.

Между идването на онзи втори ангел и идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. бяха изпратени много ангели, за да прибавят сила към втория ангел, когато вестта на Среднощния вик настъпи. Говорейки за историята, когато тези ангели дойдоха в милеритската история, сестра Уайт ни уведомява, че онези, които отхвърлиха тези вести, бяха разпнали Христос също тъй несъмнено, както и юдеите разпнаха Христос.

„Видях, че както юдеите разпнаха Исус, така и официалните църкви бяха разпнали тези вести, и затова те нямат никакво познание за пътя към Пресветото място и не могат да се възползват от застъпничеството на Исус там.“ Ранни писания, 261.

Вестите, представени от ангелите, когато бъдат отхвърлени, представляват разпятието на Христос, защото Той възплъщава вестите и тяхното историческо изпълнение. На 18 юли 2020 г. „не по-малко Лице от Исус Христос“ слезе, отбелязвайки първото разочарование и началото на времето на забавяне. Убит по улиците, мъртвите сухи кости на Неговия народ от последните дни трябваше да бъдат събудени чрез чуването на единствения глас, който може да върне хората към живот.

Истина, истина ви казвам: иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син; и които го чуят, ще оживеят. Защото, както Отец има живот в Себе Си, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; и Му е дал власт да извършва съд, защото е Син Човечески. Не се чудете на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: които са вършили добро — за възкресение на живот, а които са вършили зло — за възкресение на осъждане. Йоан 5:25–29.

През юли 2023 г. Неговият глас призова мъртвите сухи кости към живот, и Алфа и Омега тогава повтори началото на времето на запечатването, защото юли 2023 г. бележи заключителния период на времето на запечатването. Тогава Неговият народ отново бе призован обратно към древните пътеки на Еремия, към основите на милеритската история.

Основополагащата вест за началото и края на милеритите бе първата и последната вест от милеритската история, а именно „седемте времена“ от двадесет и шеста глава на Левит.

През юли 2023 г. на Божия народ на последните дни отново бе заповядано да вземе малката книжка и да я изяде. Докато ядат малката книжка, те след това биват изпитвани, за да се види дали ще признаят вестта на третото горко в девета глава на Откровение (известията от изток) и вестта на единадесета глава на Данаил (известията от север). Процесът на изпитване ги довежда до стихове тринадесет до петнадесет от единадесета глава на Данаил, което е Битката при Паниум, което е Кесария Филипова и което е вестта на Среднощния вик, където се явяват двата класа, които са чули Неговия глас — единият клас „които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло — ще възкръснат за осъждане.“

Има три гласа във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, и всички те са гласът на „не по-малка Личност от Исус Христос“. Първият глас от Откровение осемнадесета глава прозвуча, когато великите сгради на град Ню Йорк бяха съборени чрез докосване от Бога. Вторият глас е гласът на Михаил архангела, Който призовава мъртвите от гробовете им. Третият глас е вторият глас от осемнадесетата глава на Откровение, който призовава другото Му стадо да излезе от Вавилон в часа на „големия трус“ от единадесетата глава на Откровение. Съвършеното изпълнение на изповедта на Петър в Кесария Филипова се осъществява, когато Христос повежда Своя народ в последните дни към „онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни“.

Паний от тринадесетия до петнадесетия стих на Даниил единадесета глава е „частта“ от пророчеството на Даниил, която бе запечатана и която определя вестта на Среднощния вик. Паний е лагерното събрание в Ексетър през август 1844 година; това е история, която се изпълнява през втория мандат на Доналд Тръмп, и това е пророческата вест, която отпечатва Божия печат върху челата на сто четиридесет и четирите хиляди. Стиховете, които сега изучаваме, са наистина пресвята земя.

„Истината, която Петър бе изповядал, е основата на вярата на вярващия. Тя е онова, което Сам Христос е заявил, че е вечен живот. Но притежаването на това познание не бе основание за самопрославяне. То не бе открито на Петър чрез някаква негова собствена мъдрост или добродетел. Човечеството никога не може само от себе си да достигне до познание за Божественото. „То е високо колкото небето; какво можеш да сториш? По-дълбоко е от преизподнята; какво можеш да узнаеш?“ Йов 11:8. Само духът на осиновението може да ни разкрие дълбоките Божии неща, които „око не е видяло, ухо не е чуло, нито са идвали на човешко сърце“. „А на нас Бог ги откри чрез Своя Дух; защото Духът изпитва всичко, дори и Божиите дълбочини.“ 1 Коринтяни 2:9, 10. „Тайната на Господа е с онези, които Му се боят“; и фактът, че Петър разпозна славата на Христос, бе доказателство, че е бил „научен от Бога“. Псалм 25:14; Йоан 6:45. О, наистина, „блажен си ти, Симоне, сине Йонин; защото плът и кръв не са ти открили това.“

„Иисус продължи: „И аз ти казвам, че ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделееят.“ Думата Петър означава камък —

търкалящ се камък. Петър не беше канарата, върху която бе основана църквата. Портите на ада надделяха над него, когато той се отрече от своя Господ с клетви и ругатни. Църквата беше съградена върху Един, над Когото портите на ада не можеха да надделят.“ Копнежът на вековете, 413

Вестта, която Христос представяше на Своите ученици в Кесария Филипова, беше и е вестта на Среднощния вик, и тя е поставена в контекста на духовна война между гръцкия бог Пан, чийто храм беше наричан „портите на ада“, и двата отстъпнически рога на земния звяр. Макавеите бяха Божият отстъпнически народ, който изповядваше, че е защитник на Божията църква, докато воюваше срещу религията на гърците. Те се самоопределяха като едновременно религиозни и политически водачи. Те представляват отстъпническия протестантизъм на онези паднали църкви, които заедно с правителството на Съединените щати сега образуват образ на звяра и воюват срещу религията на глобалистите — уокизма и Майката Земя. Отстъпническите рога надделяват в своята борба с религиозните и политическите елементи на глобализма, а в същото време истинският протестантски рог бива очистван чрез отстраняването на последните остатъци от неразумните девици, преди да бъде издигнат като знаме при „голямото земетресение“ на скоро идващия неделен закон.

Частта от пророчеството на книгата на Даниил, която се отнася до последните дни, която е и Откровението на Исус Христос и е вестта на Среднощния вик, се разпечатва от Лъва от Юдовото племе в Кесария Филипова, която е Паниум. Тя се разпечатва сред войната между атеистичния звяр от бездната и рога на републиканизма, който започна да раздвижва този звяр през 2015 година, и против истинския рог на протестантизма, който сега бива възкресяван като могъща войска.

Истината, която Петър изповяда, представлява пътния знак от 11 септември 2001 година, а също и това, че Христос е Синът на живия Бог. Истината за онова, което е представено чрез това, че Исус е Божият Син, е изпитваща истина също така сигурно, както беше въпросът дали Исус е Месията, или не, в дните на Петър. Прогласяването, че Исус е Божият Син, представлява всичко, което е било разкрито относно това кой е Синът. То представлява не само това, че Той беше Божият Син, но и че беше също и човешкият Син. Това е истината за възплъщението на божествеността в човечеството, което е именно делото, извършвано през времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Истината за „възплъщението“ е истината в края, която беше предобразена от истината за „съботата“ в началото.

22 октомври 1844 г. беляза идването на третия ангел. Когато идва един ангел, Лъвът от Юдовото племе открива една особена истина, пригодена за периода, в който тази истина се разпечатва, и тогава тази истина изпитва поколението, в което се открива. На 22 октомври 1844 г. бяха разкрити истините, свързани с делото на Христос, Който внезапно дойде в храма, който бе издигнат през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844. Делото на Христос по съда, Божият закон, Неговата роля като Първосвещеник, въпросът за белега на звяра и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди — всичко това бе открито. На сестра Уайт бе показано, че сред тези истини имаше една истина, която Алфата и Омегата

откроиха в особена светлина.

„Бях изумена, когато видях четвъртата заповед в самия център на десетте предписания, с мек ореол от светлина, който я обкръжаваше. Ангелът каза: „Тя е единствената от десетте, която определя живия Бог, Който е сътворил небето и земята и всичко, което е в тях. Когато бяха положени основите на земята, тогава бе положена и основата на съботата.““ Свидетелства, том 1, 75.

Времето за запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди бе настъпило, но то трябваше да бъде забавено поради бунта от 1863 година. На 11 септември 2001 г. процесът на запечатване започна, когато Христос, представен като силния ангел от осемнадесета глава на Откровението, слезе със скрита книжка в ръката Си, която Божият народ в последните дни трябваше да изяде. Алфата и Омегата винаги представя края чрез началото, така че в последните дни имаше и друга истина, поставена в особена светлина, и тя бе пряко свързана със съботната истина, която бе изтъкната първия път, когато Христос се опита да запечата сто четиридесет и четирите хиляди.

„Дошло е времето Даниил да застане в своя дял. Дошло е времето светлината, дадена му, да отиде към света както никога преди. Ако онези, за които Господ е сторил толкова много, ходят в светлината, познанието им за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, ще се увеличи многократно, когато се приближават към края на историята на тази земя.

„Онези, които общуват с Бога, ходят в светлината на Слънцето на правдата. Те не безчестят своя Изкупител, като развърщават пътя си пред Бога. Небесна светлина ги озарява. Те са с безкрайна стойност в Божиите очи, защото са едно с Христос. За тях Божието слово е с превъзходна красота и прелест. Те виждат неговото значение. Истината им се разкрива. Учението за възплъщението е облечено в меко сияние. Те виждат, че Писанието е ключът, който отключва всички тайни и разрешава всички трудности. Онези, които не са били склонни да приемат светлината и да ходят в светлината, няма да могат да разберат тайната на благочестието, но онези, които не са се поколебали да вземат кръста и да следват Исус, ще видят светлина в Божията светлина.“ Manuscript Releases, number 21, 406, 407.

Учението за възплъщението е истината, че Божествеността, съчетана с човечността, не съгрешава, а белегът на онези, които са достигнали това преживяване в последните дни, е съботата.

При това им дадох и Своите съботи, за да бъдат знамение между Мене и тях, та да познаят, че Аз съм Господ, Който ги освещавам. Езекиил 20:12.

Сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани за вечността, а процесът на запечатването посочва кратък период от време в края на самия процес на запечатване, непосредствено преди неделния закон, когато печатът се полага. В този кратък период от време Божественото се съчетава с човешкото завинаги.

„Какво вършите, братя, в това велико дело на приготвление? Онези, които се съединяват със света, приемат светския отпечатък и се приготвят за белега на звяра. А онези, които не се доверяват на себе си, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание към истината — те приемат небесния отпечатък и се приготвят за Божия печат на челата си. Когато указът бъде издаден и отпечатъкът бъде положен, техният характер ще остане чист и непорочен през вечността.

„Сега е време за подготовка. Божият печат никога няма да бъде поставен върху челото на нечист мъж или жена. Той никога няма да бъде поставен върху челото на честолюбив, светолубив мъж или жена. Той никога няма да бъде поставен върху челото на мъже или жени с лъжливи езици или измамни сърца. Всички, които приемат печата, трябва да бъдат без петно пред Бога — кандидати за небето. Вървете напред, мои братя и сестри. Сега мога да пиша само накратко по тези въпроси, като единствено насочвам вниманието ви към необходимостта от подготовка. Изследвайте сами Писанията, за да разберете страховитата тържественост на настоящия час.“ Свидетелства, том 5, 216.

Предишният пасаж би могъл да внуши, че печатът се полага при неделния закон, но това не е така. Сестра Уайт ясно заявява, че неделният закон е голяма криза, и също така ясно учи, че характерът се проявява в криза, но никога не се развива в криза. Печатът се полага при неделния закон в смисъл, че тогава става видим, защото онези, които тогава имат печата, биват издигнати като знаме. Печатът се полага в кратък период от време, непосредствено преди да се затвори изпитателният срок, а за пазителите на съботата изпитателният срок се затваря при неделния закон. Запечатването започна на 11 септември 2001 г., и тогава никой не получи Божия печат, защото, както е илюстрирано в периода от време след 22 октомври 1844 г., първо трябваше да има процес на изпитване.

Във всяко реформаторско движение, когато Божественият символ слиза, за да даде сила на вестта, която е била разпечатана във времето на края, започва процес на изпитване. Когато Михаил слезе, за да даде сила на Кир да продължи с първия указ, тогава юдеите бяха изпитани дали ще напуснат дома, в който бяха живели през предишните седемдесет години, и ще се върнат в един разрушен град, за да го възстановят. Когато Светият Дух слезе при кръщението на Христос, юдеите бяха изпитани по въпроса за Месията. Когато мощният ангел от Откровение 10 слезе на 11 август 1840 г., това поколение беше изпитано дали ще изяде малката книжка и всичко, което малката книжка представляваше.

Изпитателен процес започна на 11 август 1840 г., който произведе две класи поклонници, и класата, която последва Агнето в Пресветото място, бяха кандидати да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди. Последното изпитание за онова поколение, което не издържа изпитателния процес, започна с идването на увеличена светлина върху „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. От 1856 до 1863 г. Лаодикийската вест отбеляза последен период от време в периода, който започна с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. Този период от време е представен от стихове тринадесети до петнадесети на единадесета глава от Даниил.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от онова, което е станало. В Него беше животът; и животът беше светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обзе.“ „И Словото стана плът и пребиваваше между нас, (и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца,) пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:1–5, 14).

„Тази глава очертава характера и значението на делото на Христос. Като човек, който разбира своя предмет, Йоан приписва всяка власт на Христос и говори за Неговото величие и могъщество. Той излъчва божествени лъчи от скъпоценна истина, както светлина от слънцето. Представа Христос като единствения Посредник между Бога и човечеството.

„Учението за възплъщението на Христос в човешка плът е тайна, „тайната, която е била скрита от векове и от родове“ (Колосияни 1:26). Това е великата и дълбока тайна на благочестието. „Словото стана плът и пребиваваше между нас“ (Йоан 1:14). Христос прие върху Себе Си човешко естество — естество, по-нисше от Неговото небесно естество. Нищо не разкрива така чудното снизхождение на Бога, както това. Той „толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Йоан представя този дивен предмет с такава простота, че всички могат да схванат изложените истини и да бъдат просветени.“

„Христос не се престори, че прие човешко естество; Той наистина го прие. Той действително притежаваше човешко естество. „А понеже децата са съпричастни на плът и кръв, и Той също по същия начин взе участие в същото“ (Евреи 2:14). Той беше син на Мария; Той беше от семето на Давид според човешкия произход. Обявен е за човек, именно Човекът Христос Исус. „Този човек — пише Павел — бе счетен за достоен за по-голяма слава от Моисей, доколкото Оня, Който е съградил дома, има повече чест от дома“ (Евреи 3:3).“

„Но докато Божието Слово говори за човешкото естество на Христос, когато е бил на тази земя, то също така се произнася недвусмислено относно Неговото предсъществуване. Словото съществуваше като Божествено Същество, именно като вечния Божи Син, в съюз и единство със Своя Отец. От вечността Той беше Посредникът на завета, Онзи, в Когото всички земни народи, и юдеи, и езичници, ако Го приемеха, щяха да бъдат благословени. „Словото беше у Бога, и Словото беше Бог“ (Йоан 1:1). Преди да бъдат създадени човеци или ангели, Словото беше у Бога и беше Бог.“

„Светът чрез Него стана, „и без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:3). Ако Христос е сътворил всичко, Той е съществувал преди всичко. Думите, изречени във връзка с това, са тъй категорични, че никой не е нужно да остава в съмнение. Христос по същността Си беше Бог, и то в най-висшия смисъл. Той беше с Бога от цялата вечност, Бог над всички, благословен во веки.“

„Господ Исус Христос, Божественият Божий Син, съществуваше от вечността — отделна Личност, и все пак едно с Отца. Той бе превъзходната слава на небето. Той бе Вождът на небесните разумни същества, и поклонническата почит на ангелите бе приемана от Него като Негово право. Това не бе присвояване на Божието. „Господ ме притежаваше в началото на Своя път — заявява Той — преди древните Си дела. От вечността бях помазан, отначало, преди да бъде земята. Когато още нямаше бездни, бях роден; когато още нямаше извори, изобилни с вода. Преди да бъдат утвърдени планините, преди хълмовете бях роден; когато още не бе направил земята, нито полетата, нито първите пращинки на света. Когато приготвяше небесата, аз бях там; когато очертаваше кръг върху лицето на бездната“ (Притчи 8:22–27).

„Има светлина и слава в истината, че Христос беше едно с Отца преди полагането на основите на света. Това е светлината, сияеща в тъмно място, която го прави озарено с божествена, първична слава. Тази истина, безкрайно тайнствена сама по себе си, обяснява други тайнствени и иначе необясними истини, докато самата тя е обвита в светлина, непристъпна и непостижима.“ Selected Messages, book 1, 246–248.